No. 2190 Donderdag 24 December 1925. 42ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St.Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Kerstgedachten.

„Wat moet meer verbazen — zegt de H. PETRUS CRYSÓLOGUS, — dat God zich aan de aarde schenkt, of dat Hij U aan den hemel schenkt; dat Hij zelf in de gemeenschap van ons vleesch trad, of u in de gemeenschap zijner Godheid binnenvoerde; dat Hij in uw knechtgestalte geboren werd, of dat Hij u tot vrije kinderen maakte; dat Hij uw armoede aannam, of u tot Zijn erven en mede-erven van Zijn Eeniggeborene maakt? Ja, wonderbaarder, dat de aarde in hemel verkeert, de mensch door de Godheid wordt bekleed, dat de stand van den knecht de rechten van den Heer krijgt....

Zoo groot is de neerbuiging der Godheid naar ons, dat het schepsel niet weet, wat meer te bewonderen of dat Hij tot onze dienstbaarheid is afgestegen, of dat Hij ons door zijn geweldige macht tot de waardigheid zijner Godheid verheven heeft."

„Gods Zoon — aldus de H. AUGUSTINUS — is zoon des menschen geworden, om van de kinderen der menschen, kinderen Gods te maken."

„God — zoo zegt de H. Apostel PAULUS (Galat. IV. 4.) — zond zijn Zoon uit een vrouw geboren, opdat wij de genade van zijn kindschap deelachtig worden."

SINT FULGENTIUS zegt: „God is uit den mensch geboren, opdat de menschen uit God geboren worden. De eerste geboorte van Christus, van Gods Zoon, is alzoo uit God, de tweede uit de menschen. Omgekeerd is onze eerste geboorte uit menschen, onze tweede (geestelijke) uit God. En wijl God, om uit den moederschoot geboren te worden, de waarheid des vleezes aannam, daarom heeft Hij ons bij de wedergeboorte in den doop den geest van 't kindschap Gods geschonken. Christus is dat, wat Hij door de eerste geboorte naar zijn natuur niet was, geworden bij de tweede geboorte door Zijn genade, opdat wat wij door de natuur onzer eerste geboorte niet waren, door de genade der tweede geboorte zouden worden.

God heeft ons de genade gebracht, doordat Hij uit den mensch het vleesch aannam; wij ontvangen de genade als een geschenk uit het vleesch geworden Woord en worden alzoo der goddelijke natuur deelachtig."

„O Christen — aldus de H. Paus LEO, — erken dan uwe waarde. Waren de engelen toegankelijk voor afgunst, dan moesten zij daarboven ons hier beneden benijden, dat God, „niet de Engelen noch de Aartsengelen, maar het zaad van Abraham heeft aangenomen. (Hebr. II. 16), dat wij, wat hun niet gegund is, God als een van de onzen mogen beschouwen en mogen noemen."

Daarom „laten wij — aldus de H. JOHANNES CHRYSOSTOMUS,— ons Hoofd achting toedragen en bedenken van welk verheven Hoofd wij de ledematen zijn. Het is zonder twijfel passend, dat wij zelfs Engelen en Aartsengelen door deugd trachten te overtreffen, daar God de menschheid, die Hij aannam, alles ten voete legde....

„Is het mogelijk het lijf van zulk een Hoofd den duivelen voor te werpen om het door hen te laten mishandelen en te vertreden zonder dat we over de afschuwelijkheid van dat misdrijf afgeschrikt worden?

„Bestrijdt u derhalve de duivel door hebzucht en stelt hij u op een oogenblik alle rijken der wereld als zijn eigene en als loon voor de aanbidding, die hij u vraagt: zoo veracht hem als verachtelijke bedelaar en zeg vol vertrouwen op den heiligen engel uwer ziel: „ook ik ben Gods beeld, gelijk gij waart, maar niet gelijk gij uit de heerlijkheid des hemels door trots uitgesloten: ik heb Christus aangedaan, bid gij derhalve veeleer mij zelf aan."

LESSEN UIT DE GESCHIEDENIS.

I.

Van tijd tot tijd maakt Curaçao een *question brûlante* mee.

Telefoon, oeververbinding — brug of tunnel, — enz. enz. bezorgden telkens stof in overvloed, hadden hun vóór- en tegenstanders.

Nu is het de WATERVOORZIENING — werkelijk een zaak van groot belang — die van alle zijden gewikt en gewogen wordt. Er is geen kwestie, die zooveel stof in overvloed biedt, telkens zooveel nieuwe gezichtspunten te zien geeft.

Voor vandaag willen we eens een kant van dat vraagstuk belichten, die nog heel nieuw is, en tot nu toe geheel en al over het hoofd gezien.

Aanleiding daartoe gaf ons een vrij onbeteekend gezegde of bewering in het *Voorloopig Verslag*, waar iedereen bij lezing heel gemoedelijk overheen geglipt is.

In *B. 3* zeggen de Raadsleden: „*Regenwater is voor velen in de stad het drinkwater bij uitnemendheid.* DIT IS VAN OUDS ZOO".

Deze laatste woorden riepen weer eens onzen speurzin wakker. En daarom willen wij die woorden in dit artikeltje eens van den historischen kant met een sterk zoeklicht nader belichten.

„*Regenwater is voor velen in de stad het drinkwater bij uitnemendheid. Dit is van ouds zóó.*

Het tegenwoordig geslacht zal het wel zonder bezwaar toestemmen. Wellicht zullen de oudsten onder ons, wanneer zij de vroegste herinneringen hunner jeugd nog eens naspeuren, bedenkelijk het hoofd schudden.

Om een meer afdoend antwoord moeten we toch nog een eind verder in de geschiedenis van ons eiland teruggaan. Reeds een eeuw terug vinden wij al een anderen toestand, die eerst geleidelijk in de eerste helft der vorige eeuw gewijzigd is.

Dit is van ouds zóó, kunnen we dus maar niet zoo voetstoots aanvaarden.

Wij meenen voldoende reden te hebben om aan te nemen, dat de groote regenbakken, waarvan de meeste huizen in de stad tegenwoordig voorzien zijn, oudtijds niet bestonden.

De grens van „*oudtijds*" is moeielijk vast te stellen. Doch laten we voor alle zekerheid ongeveer het jaar 1825 als eindpunt nemen. Doch zeer waarschijnlijk heeft dat „*oudtijds*" nog veel verder gereikt in de XIXe eeuw.

A priori reeds ligt het voor de hand, dat die regenbakken hier vroeger zelfs niet hebben kunnen bestaan. Eerst met de uitvinding van de portland-cement werd dit mogelijk. Die uitvinding dateert eerst van 1824 door den Engelschen metselaar JOSEPH ASPDIN te Leeds. Doch het duurde nog vrij lang eer de vervaardiging van de portland-cement algemeen werd. Eerst in 1855 werd de eerste fabriek in Duitschland opgericht. Precies konden we het niet te weten komen. Doch er zullen nog wel verscheidene jaren overheen gegaan zijn voor het eerste vat echte portl.-cement hier op Curaçao werd ingevoerd. Men wist zich hier intusschen al vast te behelpen en gebruikte om regenbakjes van heel bescheiden omvang te bepleisteren een cement van eigen vinding, bestaande uit fijn gemalen stukken van oude roode dakpannen.

Nog een ander bewijs, dat de huizen in de stad vroeger geen regenbak bezaten, meen ik te kunnen opmaken uit de oude koopbrieven van vóór 1825. Alhoewel die huizen in die koopbrieven zeer nauwkeurig beschreven worden, terwijl zelfs een Combuys (keuken) daarbij in den regel vermeld

Curaçaosche Ditjes en Datjes.

Wonder vaak, hoe wij Bataven-zonen van 't hoogen, nattigen, mistigen, barren Noorden, ons toch zoo goed kunnen aanpassen, aan 't kurkdroogen, zonzengend Curaçaosch tropen-klimaat.

Want wat een reuzeverschil tusschen de temperatuur hier en in Holland, wat je vooral en geducht aan den lijve gevoelt 'n dag of wat, nadat je den Hoek van Holland of Ymuiden zijt binnengevallen, na 'n tienjarig verblijf in onze West-Indiën.

Boogde 't Curaçaosche zonnetje slechts boven de vruchtbare landouwen van 't ons zoo dierbaar moederland, wat zou 't een paradijs op aarde zijn.

— Kreeg dezer dagen 'n brief van een lief nichtje, die verrukt bleek te zijn over haar nieuwen wintermantel.

„Lieve Oom," voegde ze er bij, „zal er maar niet bij vertellen, dat er 'n zalige bontkraag op zit, U mocht 't eens te heet krijgen."

En 't is waar, 't kind heeft gelijk, de idee alleen van bontmantels en Ulsterjassen en wollen borstrokken, doet me hier 't zweet al uitbreken, al maar natter en natter worden, 't is daarom, dat ik als preservatief tegen die aanstormende hittegolven, 'ns 'n beetje ga babbelen onder de streep over kou, over zoo'n echt Hollandsche krakende vrieskou.

⁂

't Summum van kou, dat ik heb doorgenoordpoold, is geweest niet in mijn jeugdjaren te Rotterdam, ook niet in mijn studententijd te Nijmegen, maar in Huissen, vooral van 1 tot twee 2 uur in 't holletje van den nacht.

Huissen is 'n groot dorp, of beter 'n klein, heel kleinsteedsch stadje dicht bij Arnhem, ligt aan den Rijn, en verscholen achter een hoogen dijk.

Daar is 't moederhuis van de Hollandsche Paters Dominicanen.

't Klooster-complex is niet mooi, integendeel, zelfs ietwat-rommeligstijlloos, en toch is 't me bijzonder sympathiek, niet alleen om de gelukste jaren van mijn leven, die ik daar heb doorgebracht, maar vooral om 'n hoogst dierbre reminiscentie, die er voor mij vast zit aan dat oude huis.

Is 't niet om van zoo'n oud gebouw te houden, als je weet, dat je zoo dierbre moeder indertijd als 17 jarig meisje pas van pensionaat, in datzelfde huis, lang vóór 't tot klooster werd omgebouwd, 'n week of zes gelogeerd heeft?

Herinner me nog, hoe ze me zei bij haar eerste bezoek aan mij, piepjong Dominicaantje met den baard nog in den keel:

„Kijk 'ns, beste vent, 't is wel meer dan 40 jaren geleden, maar ik weet alles toch nog heel goed. Kijk, in dat vertrek links van de koepelkamer heb ik toen geslapen en hier, waar we nu zitten, was de eetkamer, en in die zaal hierover stond de piano en musiceerden we; ja ik heb me toen heerlijk geamuseerd. Wie had dat gedacht dat ik op diezelfde plaats nog eens jou, mijn jongen, om den goeden God zou afstaan." En toen kreeg ze 't eventjes te kwaad.

Begrijpt U nu, dat Huissen mij steeds heel erg sympathiek was, ondanks de bittere snijdende kou, die er zoo snerpen kon, als 't winterde.

Ja, koud was 't er, razend koud, vooral 's nachts tusschen een en twee uur.

Waarom die nachtbrakerij? Dan ligt toch elk fatsoenlijk mensch onder de wol?

Wacht eventjes, schort uw oordeel op en luister.

Precies 9.15 P. M. verdwijnen de blanke zonen van St. Dominicus in hun cellen, en gaan vol moed den strijd aanbinden tegen de lange veeren in doodkistachtige krib en tegen 't stroo-hakael in koppig-ondeukbare peluw.

Die strijd om bij Morpheus in 't gevlei te komen, moet ge heusch niet onderschatten, vooral bij 'n bollenden splinternieuw opgevulden stroozak, dan lag je er soms meer naast dan er op.

Never mind, alles went, vraagt 't de poilus maar, die aan 't front waren.

Klokslag 1 uur, algemeen kribbengekraak, en ploffen op de plankencellen-vloertjes.

Tijd voor 't nachtkoor, 't reciteeren, koreeren van de Metten en Lauden in de gothieke, bibberieke, ijskoude kloosterkapel.

Heb de hooge eer genoten in 1895 en '96 nachtkoor-wekker te zijn geweest.

't Was 'n z.g.n. eerepost, waar niettemin, of misschien juist daarom, 'n zee van je eigen, maar heelemaal vergeten, aan vast zat.

Kwart vóór één liep in mijn cel 'n reuze-wekker af.

Die fanatieke lawaaischopper stopte niet, vóór 't electrisch contact verbroken was, en allerslimst was die contact-verbreker ongeveer 2 M. in rechte lijn van mijn krib aangebracht, en zulke lange armen had ik niet.

Er uit!

Bom!!

Contact verbroken, ratelend gebel sterft plots met 'n laatste irriteerende klingel.

Lat gepakt, voor dat verheven doel in kamerhoek gedeponeerd, en de balkenzolder bewerkt in nijdige dof-poffen, om mijn bovenbuurman, uit z'n zoete sluimer te rammelen.

'n Krakende krib en dito geeuw: „ja, jaãa! ik sta al."

En nu vol élan aan 't cellendeuren bewerken.

Klopperdeklop! *Benedicamus Domino!* Bomberdebom! 'n zuchtend *Deo gratias!*

De 2 gangen van de theologen en philosophen klaarwakker getrommeld, deur open, steenen trap af.

Been door den ijskouden gothieken kloostergang, schamel verlicht door en walmend petroleumpitje.

Zwiepende twijgen van de treurwilgen op de binnenplaats rondom den grafkelder, ritselen en schuren spookachtig tegen de bevroren gangramen.

Links om, weer steenen trap op, weer aan 't trommelen met ijskoude kneukels op deuren, waarachter snurken of niet snurken de „Patres conscripti", prior, professoren, doctoren, etc.

„*Benedicamus Domino!*"

„Ja, dank u, *Deo gratias!*"

Weer naar beneden, weer door de ijsgangen geklappertand, links om, sacristiedeur open, massieve kapeldeur open, stap de inktzwarte donkerte in, waar voor 't armoedig verblijf van den grooten Meester, slechts de Godslamp flikkerpinkt.

Kniel, onder 'n „*Geloofd zij Jesus Christus*".

Naast mij, bengelt 't vettige klokketouw.

Klem 't in mijn blauw verkleumde vingers, zoo hoog ik reiken kan, strek 't, vier 't, op en neer, op en neer, bimbam, bimbam, en als 'n vlucht van blanke duiven wieken de zilvren tonen van 't kloosterklokje over 't wakkere klooster, 't slapende Huissen, over de besneeuwde velden en wegen.

't Rooie lampje kleurt in de intense duisternis, nu eens 't wit habijt van 't St. Ludovicus-beeld emerald, zet dan weer in grijzig coloriet de roetzwarte toet van 't negertje aan z'n voeten.

Als gefascineerd moest ik daar steeds, onder 't klokgelui, naar staren: „ja, klein zwart mannetje, ik kom, nog 'n beetje geduld."

Laatste haal aan 't trillend touw, wrijf halfbevroren handen, ooren en neus, lucifertje vlamt, lampenglazen rinkelen, 't rossig petroleumlicht van vier koperen lampen bestraalt de massief gebeeldhouden, eikenhouten, nog leege koorbanken.

En weer spant zich 't klokketouw in je forschen greep, nu ingehouden

wordt, vond ik in de koopbrieven, die mij onder de oogen kwamen, nooit van een regenbak melding gemaakt, wat toch, althans volgens onze tegenwoordige begrippen, wel als een zaak van belang kon beschouwd worden. De Heeren Notarissen zullen op dit punt meer ondervinding hebben opgedaan, en zouden mij met de mededeeling van eventueele uitzonderingen op dezen regel ten zeerste verplichten.

Nog zeer lang heeft dat gemis aan een regenbak bij zeer veel, ook groote, huizen nageduurd.

Nog in het jaar 1867 schreef Dné S. van Dissel in een artikel: *Eenige opmerkingen omtrent den stoffelijken toestand van het eiland Curaçao*, opgenomen in het. *Geschied-, Taal-, Land- en Volkenkundig Tijdschrift van Nederl. Indië*, jg. 1868 het volgende over onze stad:

„Het is te bejammeren, dat bij vele woningen, kleine *zoowel als groote*, voor geen regenbakken gezorgd is.... Indien de inwoners alleen van de regenbakken hun water moesten hebben, zag het er treurig uit èn *omdat er zoo weinig zijn* èn omdat, al waren er méér, ja, al had elke woning er een, het water dat zij opleveren, toch niet genoegzaam zou zijn, vooral als het lang droog is, om in de behoefte te voorzien.

„Dit geschiedt dan door het aanvoeren van putwater van de naburige plantages, hetzij met ossen, die een kar voorttrekken, waarop een groot vat ligt, *boko* genoemd of met ponten. Dat water wordt dan voor 3 à 5 cts. per emmer afgeleverd en *is zeer goed drinkbaar* en geschikt tot bereiding van spijzen, ofschoon de meeste menschen het regenwater verkiezen. Het putwater verschilt ook veel, naar gelang het van de eene of andere plantage wordt aangevoerd, *daar het op sommige wel wat brak en dik is, zooals men het noemt, en* DAAROM *buikziekte veroorzaakt*..... Eenige plantagehouders vinden in het aanvoeren en verkoop van putwater een gedeelte der middelen van hun bestaan. Het wordt door hen, bij aanbesteding, ook aan de oorlogsschepen, het garnizoen, het hospitaal enz. geleverd".

Sprekend over de pontjes in de haven, zegt dezelfde schrijver dat deze pontjes ook gebruikt worden „om putwater van de plantages te halen: deze laatsten heeten *kano's*"

Dné v. Dissel bevestigt dus onze meening 1o. er nog in 1867 in de stad zoo weinig regenbakken waren, 2o. dat vele, ook groote huizen, niet eens hun eigen regenbak hadden, en de bestaanden maar klein waren, 3o. dat *zeer goed drinkbaar putwater* per ossenkar of met ponten van de plantages naar de stad vervoerd werd, 4o. dat men van *brak* putwater buikziekte kreeg, 5o. dat putwater (dus ook voor drinkwater) geregeld ook aan de oorlogschepen, het garnizoen en het militair hospitaal geleverd werd.

Waarschijnlijk zal men ter wederlegging ons met de groote regenbakken in de Forten bij den ingang der haven op het lijf vallen, welke regenbakken toch reeds van ouden datum zijn.

De forten zijn gebouwd tusschen de jaren 1823 en 1831. Wij willen dit antwoord niet eens laten gelden, dat wij onze grens van „*oudtijds*" goed getrokken hebben, doch onze kracht veeleer hierin zoeken, dat bij den bouw dier forten en dus ook van die regenbakken een bijzondere soort specie gebruikt werd, nl. *tras*, van St. Eustatius aangevoerd. *Tras* is een verweerd product van vulkanischen oorsprong, lava, dat in vele opzichten de cement vervangt. Het is bijna zeker dat die tras van Statius toen voor het eerst op Curaçao is gebruikt. Want zooals A. H. Bisschop Grevelink. in 1845 Koloniaal Secretaris op St. Eustatius, over deze trasspecie schrijft, (zie *Tijdschrift van het Aardrijkskundig Genootschap*, Serie II dl. 2, 1885, bl. 207) hebben de officieren van het Korps Genie, die met den bouw dier fortificatiën belast waren, eerst na nauwkeurige proeven die tras voor dien bouw uitgekozen. Mogelijk dat men ook nog later met den invoer van die tras van Statius is doorgegaan, doch in ieder geval is deze later in de concurrentie met de portland cement gestaakt.

Nog op een ander belangrijk feit moeten we hier de aandacht vestigen. Het wil ons voorkomen dat de afschaffing der slavernij in onze kolonie op 1 Juli 1863 het bouwen van regenbakken sterk beïnvloed heeft.

Tijdens de slavernij hadden alle huizen aan het water gelegen, dus aan de haven, de huizen van Scharloo aan het Waaigat, de huizen uitkomend aan het Rifwater, hun eigen tentboot voor personenvervoer en ponten voor het goederentransport. Voor de bediening van die vaartuigen zorgden de slaven. Dezen voerden ook het putwater van de plantages per pont aan. Bij de afschaffing der Slavernij hield dat ineens op. De vroegere meesters moesten nu voor elk werk, vrijwillig door de vrijgemaakten verricht, loon uitkeeren. Voeg daarbij dat na de afschaffing der Slavernij de zucht om te werken bij de vrijgemaakten niet bijster groot was, zooals Gouverneur J. D. Crol in zijn rapport van 10 Mei 1864 zegt: „Niet minder zijn de klachten over de groote moeielijkheid om huisbedienden te verkrijgen en over hunne onwilligheid om zelfs het noodzakelijkste huiswerk te verrichten," zoodat wij veilig mogen veronderstellen, dat het verlangen der huiseigenaren om zich meer onafhankelijk te maken van de vroegere slaven als werkkrachten, dus ook om in het steeds dreigend gebrek aan drinkwater te voorzien, hen als 't ware gedwongen heeft een regenbak bij het huis te bouwen.

Berichten uit de Kolonie.

Hooge Gast.

Zondagmorgen is Z. D. H. Mgr. Th. A. L. M. van Roosmalen, Apostolisch Vicaris van Suriname, met zijn secretaris de Zeer Eerw. Pater Franssen met het S.S. *Prins der Nederlanden* hier aangekomen. Dienzelfden morgen bracht Z.D.H, een beleefdheidsbezoek bij Z.Exc. Gouverneur Brantjes. De eerste twee dagen heeft Mgr. reeds verschillende kerken en gestichten der stad bezocht, en is Dinsdag morgen met Mgr. Vuylsteke per auto een rondreis gaan maken door de benedendistricten ter bezoek van de kerken en scholen aldaar.

Venezuela.

De Apostolische Nuntius te Carácas Mgr. Felipe Cortesi is overgeplaatst van Buenos-Aires.

Nieuwe posttarieven.

Deze nieuwe posttarieven, zooals ze met 1 Januari 1926 in werking treden, zijn reeds heden op onze drukkerij St. Thomas-College Otrabanda verkrijgbaar à 15 cts.

Ze zijn gedrukt op groot formaat, zoodat ze gemakkelijk op carton geplakt, op elk kantoor kunnen worden opgehangen.

Auto's.

In deze dagen heeft hier het aantal auto's reeds No. 544 bereikt en met de SS. *Caracas* en *Tachira* zijn er nog 17 bijgekomen.

Op Aruba zijn er tegenwoordig reeds 60 auto's. Doch voor zoover wij meenen, zijn deze hier op het parket ingeschreven, zoodat deze 60 in bovengenoemd getal zijn inbegrepen. Doch dat getal is compleet en zonder gapingen, omdat de nummers van oude auto's, die worden afgedankt, aan nieuw-ingeschrevene gegeven worden.

In onze dagen zijn de auto's heer en meester van den weg. Over eenige jaren zal men voor de veiligheid der auto's noodzakelijk voorschriften moeten geven, waaraan *voetgangers* zich dienen te houden.

De Mizoa.

Zaterdag kwam er een telegram uit Maracaibo, dat de *Mizoa* sedert 5 dagen zoek was.

De *Mizoa* is een motorschoener, eigendom van de *Caribbean*, die geregeld de gasoline van de raffinaderij van San Lorenzo naar de verschillende Venezolaansche havens vervoert.

Zaterdagavond elf uur vertrokken van hier de olietankbooten *Casandra* en *Martica* om dat schip te gaan opsporen.

De *Mizoa* werd gevonden rustig geankerd ergens in een baai van de kust en is toen naar San Carlos gesleept.

Tweede Kerstdag.

Al verscheidene jaren geleden zijn de *tweede* Paasch-, Pinkster- en Kerstdagen als *verplichte katholieke* feestdagen afgeschaft, zoodat op die dagen het voor katholieken geoorloofd is te werken.

De verwarring komt hiervandaan, doordat het Gouvernement die dagen nog als feestdagen handhaaft.

Vroeger bestond daar reden voor, omdat ze toen en met recht beschouwd en genoemd werden: *algemeen erkende christelijke feestdagen.* Sinds die verplichting, deze dagen als feestdagen te vieren, voor de katholieken is opgeheven, kan men dus in Holland al niet meer spreken van ALGEMEEN erkende christelijke feestdagen, daar de katholieken in Holland ruim het ⅜ deel der bevolking uitmaken.

---

staccato klep, klep; heel je jong tenger lichaam trilt schokkend om de zware doorslaan-willende-klepel te bedwingen.

Van verre hoor je ze naderen, op de trappen, nu in de gangen. Daar knielen ze neder in adoratie voor 't tabernakel, en langzamerhand vullen zich de koorbanken met mannen, in de kracht van hun leven, ouden van dagen, novicen, kinderen nog, allen gehuld in zwarten mantel over 't witte habijt.

Laat 't klokketouw glippen, en 't „*Aperi, Domine*" weerklinkt in machtige tonen, smeekend omhoog tot den troon van den Allerhoogste.

In melodische cadans volgen koorsgewijs de psalmen, afgewisseld door 't reciteeren van lessen van de Schrifttuur of Heilige van dien dag, en na 't jubilend *Te Deum*, intoneert men de *Lauden* met haar eeuwenoude hymnen en antiphonen, totdat eindelijk 't innig *Salve Regina* wordt ingezet, 't slotgebed van elk Dominicaansch officie, als hulde aan Maria, de Koningin van den H. Rozenkrans. 't Is bijna 2 uur.

Breviers en koorboeken worden opgeborgen.

Amen. 'n Kniebuiging en onder de psalm *Miserere* verdwijnen langzamerhand allen door sacristie en kloostergang.

Ik wacht, en wacht, wacht.

Allen weg.

Een lamp uit. Twee, drie, vier lampen uit.

Ben verkleumd tot in mijn diepste bottenstelsel.

Kniel: „*Geloofd zij J. C.*" Sluit de kapeldeur, sluit de sacristiedeur, gang door, trap op, wel te rusten tot 5 uur.

En dat is nu 't Huissensche nachtkoor.

⁂

Of ik nooit bang geweest ben, om alleen in dat nachtelijke uur te dwalen in de donkertje van zoo'n groot huis, waar altijd iets kraakt of ritselt?

't Is eigenlijk 'n beetje onbescheiden vraag, maar enfin.

Zoover ik weet, niet, uitgezonderd in twee buitenissige gevallen, die ik toch graag hier eventjes wil vertellen, omdat mijn verhaal over 't nachtkoor naar mijn zin wel wat al te gauw is afgeloopen, en ik nog 'n kolom of 4 copie te vullen heb, anders kwam ik er zeker niet mee op de proppen.

Wel, dat eerste geval was zoo:

Een der paters van 't Huissensche klooster was gestorven.

Gedurende de drie dagen en nachten vóór de begrafenis werd, volgens eeuwenoude Dominicaansche gewoonte, bij 't lijk, zonder ophouden, 't psalterium gebeden.

Was nog jong, misschien 20.

Was uitverkoren met 'n even jongen confrater, die plausibele broederplicht te vervullen, 's nachts van 11 tot 12 uur.

Vond 't best.

Om 11 uur precies begonnen we, diep in onze mantels gedoken, te bidden, en toen 't tegen 12 uur liep, zei ik zoo langs mijn neus weg: „Zeg, 't is bijna tijd. Blijft jij maar kalmpjes hier, ik zal de anderen wel eventjes gaan roepen."

„Neen, zei 'ie, doe geen moeite." En weg was ie.

Daar stond ik alleen in de stikdonkere kapel in 't middernachtelijk uur, naast een doodkist met lijk, slechts verlicht door 'n zestal flikkerende kaarsen. Beken eerlijk, dat ik *toen* in die oogenblikken bang geweest ben. Noem 't flauw, kinderachtig. Soit, maar weggeloopen, ben ik niet, en stel U zelfs 'ns in zulk 'n lugubre situatie. Uw oordeel zal zeker milder zijn.

't Tweede geval was meer gecompliceerd. Stond meer direct in verband met mijn officie als nachtkoorwekker.

Dat was zoo:

Draai, op 'n stormachtigen Novembernacht, na mijn gewone omgang, klokslag 1 uur de sleutel in de sacristiedeur van 't Huissensche klooster, en God beware me, daar zie ik de bijsacristie hel verlicht, 'n dikke rug van 'n vent, en 'n revolver op tafel rechts van ze'n formidable byceps.

Dat moet je overkomen!

Mijn hart klopte in mijn keel, wat zullen we nu toch hebben!

En plots kwam er beweging in dien vleeschklomp in ruigen duffel, en de vriendelijke grijs ombaarde mond van onzen veldwachter Witzenburg lachte me toe: „Laat ze nou maar komen, Frater, ik stâo ze!"

Toen loosde ik 'n diepe „hè" van verlichting, schoon ik van geheel de situatie nog geen atoom snapte, maar Witzenburg kende ik wel zoo'n beetje, was me alleen al sympathiek om de heerlijke rolmops met mayonnaise-saus van ze'n naamgenoot in de Rotterdamsche Passage, die we hier in Huissen, helaas, nooit te savoureeren kregen.

Ging luiden, lampen aansteken, en toen loerde ik 'ns eventjes in dat Witzenburg-kamertje.

Doodkalm zat ie 'n Upmannetje te puffen, in 'n Kath. Illustratie te turen, rechts lag ze'n revolver, links stond 'n brandende lamp, er onder 'n stoomende koffiekan met appendix, en 'n reuze-stapel botrammen.

— „Zeg, ouwe, wat doe je toch eigenlijk hier?"

— „Wat ik hier doe? Weet je dan niet, frater, dat ze van nacht hier willen inbreken?"

— „Weet van niks, hoor. Maar als ik jou was, dan zou ik toch die lamp uitblazen, ze kunnen je immers van buiten door dat raam, van top tot teen zien."

Dat geloofde ie wel, maar toch de krijgshaftige naamgenoot van dien Rolmopsman ging er heelemaal niet op in.

'n Beetje philosophie zou jou botterhamverslindende sabelmensch 'n wereld van goed doen, foeterde ik in mijn binnenste binnenste, en in arren moede trok ik klep klep mijn arm bijna uit 't lid aan dat vettige recalcitrante klokkentouw.

't Zou me 'n lief ding waard geweest zijn, na 't nachtkoor ook de wacht te mogen betrekken, al was 't alleen om 'ns 'n grondige verwoesting aan te richten in dat Eifeltorentje gesmeerde witjes en zwartjes, zoo juist den vorigen avond versch uit den snikheeten oven.

Maar 't lukte niet.

Hoe 't verder afgeloopen is?

Wel, die bewuste dief die, — hoorde ik later, — ze 's middags in de kapel hadden zien scharrelen, kwam natuurlijk niet opdagen, en, Witzenburg trok bij 't ochtendgloren, toen schaal en koffiepot leeg waren, naar huis en ontbeet niet, uit je reinste imponentie, geloof me gerust; ook ik ontbeet niet, maar dat zat meer in de tabula-rasa-achtige allures van de Huissensch ontbijttafel in den Dominikaanschen vastentijd.

Meen hiermede voldoende te hebben aangetoond, dat ik tweemaal bang geweest ben, reuzebang, in de nachtelijke uren van mijn hoogere studiejaren.

Kinderachtig? Toch niet. Neem zelf maar eens de proef.

Had 't eerst deez' keer willen hebben over de „*the topic of the day*," over de Willemstadsche watervoorziening, maar 't dacht me actueeler, meer in de lijn blijvend, mijn nachtremenicenties 'ns op te halen uit mijn goeden ouden tijd, nu op de vooravond van Kerstnacht dit geschrift 't licht zien zal.

Voor vele mijn lezers zal deze copie 'n openbaring zijn.

Dat niet alleen in de vredebrengende Kerstnacht, maar reeds eeuwen lang in duizenden kloosterkerken verspreid over onze staag omwentelende planeet, Gods barmhartigheid wordt afgebeden in één machtig-harmonisch smeekgebed als plengoffer voor 't klein egoïstisch, vaak satanisch gedoe van 'n ontzenuwde, verwarde, verdwaasde wereld, hoe weinigen beseffen zulks.

't Dacht me opportuun dit eventjes vast te leggen.

Aan al mijn lezers:

'n Zalig Kerstfeest!
'n Zalig uiteinde!
en 'n Zalig Nieuwjaar:

Tot eind Januari 1926, als 't God belieft.

Jan Paul.

San Willibrord, Dec. 21 | 25.

En onder geen enkel opzicht kunkunnen die feestdagen *hier in de kolonie* **algemeen** *erkende* genoemd worden,daar de Katholieken hier ongeveer 95 % der bevolking uitmaken, en ze niet meer als zoodanig erkennen Zeer terecht dus heeft de **C. P. I. M.**, na ingewonnen inlichtingen bij den Apostolische Vicaris Mgr. VUYLSTEKE, haar werkvolk aangemaand den tweeden Kerstdag te komen werken. Zij heeft er bovendien nog bijzondere motieven voor, nu bij de nadering der Kerstdagen een groot aantal Arubianen naar hun eiland is vertrokken en er toch reeds een tekort aan arbeiders was.

Internationale Voetbalwedstrijd.

Zooals we in ons vorig nummer mededeelden is het Curaçaosch elftal met zijn invallers ll. Zondag definitief uitgekozen. Het zijn de Heeren: HENDRIKS *(D. F. C.)*, P. C. GORSIRA *(Sparta)*, ARGUS *(Jong-Holland)*, OUDELAND *(Stormvogels)*. PROVENCE *(Jong-Hol.)* SCHLAG *(D. F. C.)* DOMACASSE *(Sp.)*, HERNANDEZ *(Sp.)*, CLEASSENS *(St.)*, LOURENS *(Sp.)*, SENTIAGO *(J.-Hol.)*, MANTINGH *(St.)*, CASTILLO, TROMP, BROEKMAN *(Sp.)*.

A.s. Zaterdag namiddag zal er tusschen bovengenoemd elftal en de R. K. V. V. *Jong-Holland* nog een oefeningswedstrijd worden gehouden.

Nieuwe Postzegels.

De *Curaçaosche Crt.* publiceert een bericht, dat van af 1 Januari a.s. de postzegels van 3, 5, 15 en 20 cts en de buitenlandsche briefkaarten van 12½ en dezelfde briefkaarten met betaald antwoord van 12½+12½ cts. en de gezegelde enveloppen van 7½ (5+2½ ct.) en 20 cts. (12½+7½ ct.) buiten gebruik worden gesteld en mits ongeschonden tot 31 Januari 1926 op de postkantoren kunnen worden ingewisseld tegen geld of andere gangbare postwaarden.

Er worden *nieuwe* zegels in gebruik gesteld, nl.:

a. postzegels van 3, 5, 15 en 20 cts.
b. buitenlandsche briefkaarten van 10 en 10+10 cts.
c. gezegelde enveloppen van 7½ cts en van 15 cts.

Wij vinden het heel vreemd, dat juist de bestaande postzegels van 10 cts., waarover zoo algemeen geklaagd is, omdat de kleur niet in het minst tegen aanraking met water bestand is, behouden blijven en niet door nieuwe vervangen worden.

Ontvangen

van den Heer CIRO RÖMER, eigenaar van *El Ideal*, een scheurkalender voor 1926.

— van de firma MENSING & Co. twee maandkalenders voor 1926.

— van den Heer L. CAMARENA een maandkalender voor 1926 met een mooi gezicht op den ingang van de haven van Sto Domingo, reclame voor de *Compañia Anónima Tabacalera*.

— Van de *Curaçao Trading Co* een Maandkalender voor 1926, reclame voor de *Lehigh Portland Cement Cy.* te Allentown Pa., waarvan de *C. T. C.* agent is.

— van het Agentschap van de *Horn-Linie* een scheurkalender voor 1926.

Curaçaosche Comptabiliteitswet.

Verschenen is een vervolg op het verslag van de commissie voor de staatsuitgaven betreffende de Verslagen der Algemeene Rekenkamer bedoeld in art. 36 der Curaçaosche Comptabiliteitswet over het jaar 1923.

De commissie kan niet nalaten als haar oordeel te kennen te geven, dat de handelwijze van den minister van Koloniën in zake het toekennen van renteloos voorschot aan de Eerste Sisal Cultuur-Maatschappij, hoewel deze in liquidatie verkeerde, haar onverklaarbaar voorkomt. De omstandigheden waarin de bovenbedoelde maatschappij verkeerde, en het advies van den gouverneur hadden ter waarschuwing moeten strekken om minder lichtvaardig gelden ten behoeve der maatschappij beschikbaar te stellen.

Dankbetuiging.

Getroffen door de talrijke bewijzen van belangstelling en de gelukwenschen, ontvangen op den dag van mijn zilveren professiefeest, betuig ik mijn oprechten dank.

Zuster Ma. Dymphna.

St. Elisabeth's Gasthuis,
23 December 1925.

C. S. M.

In *De Voortstuwer*, het maandschrift van de *Vereeniging van werktuigkundigen ter koopvaardij*, van October 1925, lezen wij:

„Den laatsten tijd — wij bedoelen daarmede het laatste jaar — is een niet onaanzienlijk aantal onzer leden in dienst getreden van de Curaçaosche Scheepvaart-Maatschappij. . . .

Uit wat wij tot nu toe vernamen, meenen wij te kunnen constateeren, dat de vaart bij de *Curaçaosche Scheepvaart-Maatschappij* wel mee valt. De reizen duren immers over het algemeen slechts drie dagen. Men vertrekt des morgens b.v. om half tien van Curaçao en komt driemaal 24 uur later wederom binnen.

Treft men vroeg tij over de „bar" van Venezuela, dan is men reeds om tien uur voormiddags binnen.

Het is een uitzondering, dat er een dag meer mede gemoeid gaat.

Over de voeding valt in het algemeen niet te klagen. De voeding is in handen van den kapitein, die daarvoor per man en per dag f 4.50 ontvangt. Bij verstandig beheer en eenigen zorg kunnen de kapiteins daarvan een goede voeding verschaffen en zelfs bij nauwkeurige besteding der gelden kan men er een zeer goede tafel voor hebben.

Wel zijn er eenige kapiteins, die er minder zorg aan besteden, maar bij een klacht op het kantoor wordt er tegen dezulken in het belang der opvarenden scherp opgetreden en treedt verbetering in.

Wanneer over dergelijke klachten echter geen eenstemmigheid heerscht en wanneer de état-major niet durft klagen, doch haar heil uitsluitend ziet in onderling mopperen, dan bereikt men niets dan een vergalde stemming aan boord, terwijl de voeding niet verbetert.

Het ware intusschen beter, indien niet de kapitein maar een der andere scheepsofficieren, onder contrôle van een zijner collega's met de verzorging der voeding werd belast, dan zoude er bij onvoldoende zorg geen vrees behoeven te worden gekoesterd, om den kapitein te beschuldigen, doch zou juist deze een wakend oog in het zeil kunnen houden.

De promotie neemt langzaam in beteekenis toe.

In de lagere rangen varen nu wel uitsluitend onze leden, maar de leidende functies worden eerst langzaam door hen bezet. Intusschen valt hier met eenig geduld wel te bereiken, dat de geheele etat major uit Nederlanders zal komen te bestaan.

Hoewel het meerendeel der bij deze reederij varende scheepsofficieren nog ongehuwd zal zijn, wordt het door de gehuwden als een zeer ernstige grief beschouwd, dat de echtgenooten geen vrijen overtocht kunnen verkrijgen.

Eveneens wordt het als een zeer ernstige leemte gevoeld, dat in het geheel geen uitrustingkosten worden vergoed; temeer is dit alles onaangenaam, omdat de wal-employé's vrijen overtocht krijgen voor vrouw en kinderen tot 18 jaar, f 600 voor zich zelf en f 300 voor de echtgenoote ter bestrijding van de uitrustingskosten.

Daartegenover staat. dat de scheepsofficieren beginnen moeten, om 25 pCt. van hun gage terug te storten, totdat hun overtocht is teruggespaard, welk gespaard bedrag na 5 jaar wordt gerestitueerd door de Maatschappij.

Dat alles is natuurlijk verre van aangenaam en wij vertrouwen, dat een wijziging t.z.t. zal kunnen worden aangebracht.

Het traktement van den Gouverneur.

Uit het Voorloopig verslag op Hoofdstuk X. van de staatsbegrooting.

Verscheidene leden maakten bezwaar tegen de voorgestelde verhooging van de bezoldiging van den gouverneur van Curaçao met f 5000.— Andere leden daarentegen konden zich daarmede vereenigen.

Petroleum-industrie op Java.

Bij het bedrijf der *B(at.) P(etr.) M(ij)* te *Tjepoe* (Nederl. Indië) wordt een belangrijke moderniseering beëindigd, zoowel van het laboratorium als van de nieuwe blikkenfabriek, waar een continu-bedrijf verzekerd is. Had de oude blikkenfabriek een capaciteit van 12.000 blikken per dag, door de nieuwe groote blikkenfabriek te Tjepoe worden per dag 18.000 benzineblikken vervaardigd. Alles wijst er op, dat in de komende jaren het B. P. M.-bedrijf in en om Tjepoe een verhoogde werkzaamheid zal vertoonen. In verband daarmede maakt *De Locomotief* (14 Oct.) melding van *de eerste Amerikaansche diepboring op „Koeti"* (bij Soerabaja), die in November zou beginnen. Reeds zijn op die terreinen 67 boringen verricht. De 68sten zal de eerste diepboring zijn. Heeft men niet op geringe diepte resultaat, dan zal de boring tot duizend en meer meters diepte kunnen doordringen. De boortoren bestaat geheel uit staal. Hij meet 36 meter. De boorinstallatie omvat een dubbele inrichting; men kan op twee verschillende manieren boren n.l. roteerend en stampend.

De beitel roteert zoo lang als de aardlagen het toelaten. „Komt men in onbekend gebied", zooals de boorders het zeggen, als lag een deel van het binnenste der aarde open voor het bloote oog, „dan moet men stampen." De buizen worden op de bekende, oude manier de aardkorst in- en door-gedreven. Doch het materiaal wordt natuurlijk veel steviger en zwaarder. Het bedienend personeel bestaat uit speciaal daarvoor uitgekomen Amerikanen, zoowel de leiders als de boormeesters. Verder staan hun de gewone Inlandsche ploegen ten dienste.

Officieele berichten.

De R. K. Geestelijke Christiaan Gerardus Spekle is tot R. K. geestelijke van den 2n rang benoemd.

Aan den loods op Curaçao M. C. Cadieres is veertien dagen vrijstelling van dienst verleend.

Aan den bediende bij den vuurtoren op Klein Curaçao, Martili Fundador, is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend en de persoon van Leonso Maria is benoemd tot bediende bij den vuurtoren op Klein Curaçao.

ALLERLEI.

Godsdienst-Onderwijs.

De New-York Times van 8 Nov. ll. bevatte het volgende bericht:

Door Rev. HAROLD MAC AFEE ROBINSON van Philadelphia werd te Atlantic City N. J. in de negen en vijftigste jaarlijksche vergadering der Vereeniging voor Zondagscholen gehouden, in de St. Paul Methodist Episcopale Kerk. gepleit voor Godsdienstig Onderwijs in de Openbare Scholen, ook op de gewone dagen van de week.

DR. ROBINSON zeide dat 27.000.000 jongelingen in de Vereenigde Staten zonder eenig godsdienstig onderwijs opgroeien, waarvan alleen 600.000 in de Staat New-Jersey. Hij zeide dat door dien wantoestand de golf van misdaden onder de jeugd van Amerika ontstaan is.

Het is zeer aan te bevelen dat door de Schoolcommissie van de verschillende districten er op aangedrongen worde, om het voorbeeld van andere steden te volgen, die minstens één uur per week vrijhouden voor het geven van godsdienstig onderricht in het lokaal van een of andere godsdienstige gemeente.

MOEDERLAND.

Verdraagzaamheid in de praktijk bij de Protestanten.

Dinsdagavond 17 November vergaderde te 's Gravenhage in het gebouw der Chr. Jongemannenvereeniging de Hervormd (Geref.) Staatspartij. Als spreker trad op de heer G. NIEUWENHUYSEN met het onderwerp: „De gelukkige afschaffing van het Gezantschap bij den Paus."

De aanwezigen smulden natuurlijk van den volgenden onzin:

„Zonder dat menschelijke berekeningen er iets toe hebben bijgedragen, heeft God ingegrepen ook in de politiek van Nederland.

Mgr. Nolens heeft zich, evenals Mr. Troelstra. vergist. Maar dat is Gods werk.

De Gezant ven den Paus zal nu weggejaagd worden en daarmee is de smaad, die jarenlang op ons Protestantsche vaderland heeft gerust, uitgewischt.

Al is er een kabinetscrisis ontstaan, toch is het een dag van blijde boodschap. God bedient zich niet meer van Christelijke overheidspersonen, maar van socialisten, communisten enz. om zijn raad te doen zegevieren.

Colijn heeft nog onlangs gezegd, dat wij met Rome diepere grondbeginselen gemeen hebben. Maar als dat waar is, zou Gods woord liegen! Grootere leugen is er nog nooit uitgedacht. Wie in coalitie met Rome wenscht te leven, miskent onze vaderlandsche historie.

Zien wij niet in deze dagen de schimmen van Schaepman, Kuyper en Lohman? God heeft hun levenswerk in één dag vernietigd.

Spr. roept uit: „We willen niets met Rome gemeen hebben. We willen niet over de bergen geregeerd worden, maar van boven de bergen".

Men heeft gezegd, dat Rome een diplomatiek centrum is. Dat kan wel waar zijn, maar dan moet men toch van een „Roomsch" diplomatiek centrum spreken. En daar willen de Protestanten niets mee te maken hebben. Ook niet met de vredespogingen van een paus, die elken Witten Donderdag op zijn stoel klautert en alle ketters vervloekt.

Thans voelen de Roomschen zich gekrenkt, maar in 1915 werd een kaakslag aan Protestansch Nederland toegebracht.

Maar nu is het gedaan met onze afvaardiging bij het nietige menschenkind te Rome, dat zich zooveel aanmatigt. Dezer dagen heeft Nederland den eersten stap teruggezet op den weg des woords.

De gezant is nu weg, maar we zijn er nog niet!

Mag in Nederland, een protestantsch Nederland, de valsche sluwe Jesuieten-orde geduid worden? Spr. roept uit: „Weg er mee!"

Ook de processies beneden de Moerdijk, die vervloekte afgoderij, moeten verdwijnen.

Er werden psalmen gezongen en er was veel applaus, zelfs daverend applaus.

Ook in Amsterdam werd dienzelfden avond van wege diezelfde Hervormde Staatspartij een vergadering belegd, waar de bekende Ds. LINGBEEK en Ds. GRAVEMEIJER als sprekers optraden over het onderwerp: *„Rome en de crisis."*

Hun redevoeringen waren van het begin tot het einde niets anders dan ophitsing tegen Rome en de Katholieken.

Verdraagzaamheid in de praktijk bij de Katholieken.

Te Bergen-op-Zoom (N. Br.) had in September met eenige plechtigheid op de Israëlitische begraafplaats de eerste steenlegging plaats van een gebouwtje, waarin de laatste ceremoniën voor de overledenen worden verricht volgens den Israëlitischen godsdienst. De plechtigheid werd verricht door den katholieken burgemeester STULEMEYER, die daar met de wethouders en den gemeentesecretaris samen met het bestuur en de voorgangers der Israëlitische gemeente was saamgekomen.

De Voorzitter van laatstgenoemd bestuur, de Heer WOLF MACHOEL, sprak een woord van hulde en lof voor de groote medewerking van het gemeenbestuur, terwijl de burgemeester verklaarde, dat de gemeente Bergen-op-Zoom gaarne dit bewijs van verdraagzaamheid had gegeven door aan de kleine Israëlitische gemeente een subsidie van 3000 fl. toe te kennen; en wel om de groote mate van hoogachting voor- en de voortdurende medewerking tot het hooghouden van het gezag in de gemeente Bergen-op-Zoom, die het Israëlitische kerkgenootschap steeds aan den dag heeft gelegd.

Tot beter begrip en juister waardeering van dit feit diene, dat Bergen-op-Zoom 20.000 inwoners telt, waarvan 16.000 Katholieken ..... en nauwelijks 50 Israëlieten.

Groep „Nederlandsche Antillen van het Algemeen Nederlandsch Verbond."

Oproep tot het houden der jaarlijksche algemeene vergadering van de leden dezer groep, op Woensdag 30 December 1925, des avonds om 8 uur, in de vergaderzaal van den Kolonialen Raad.

Te behandelen zaken:

1. *Wijziging van het Groepsreglement, wegens veranderde Verbondswet.*
2. *Vaststelling der Begrooting voor 1926.*
3. *Benoeming van 2 afgevaardigden der Groep in het Hoofdbestuur.*
4. *Verkiezing van zes Bestuursleden, wegens periodieke aftreding en reglementswijziging.*

Als candidaten voor het nieuwe Bestuur worden voorgesteld:

MR. C. DE LA TRY ELLIS. MR. P. J. J. V. D. BIESEN. H. L. BOERSMA. G. J. FERGUSON. L. O. LAMPE. JOHN DE JONGH.

L. W. De stemgerechtigde leden kunnen natuurlijk uit bevoegden, buiten deze lijst om verkiezen wie ze willen.

5. *Rondvraag.*

Curacao Dec. 1925.

2—2 *HET BESTUUR.*